

שלא שייך בה קדושת הגוף כלל, שפיר מובן כי בהרא [בזון] כתיב "והעמיד" "והעריך", שהיא אכן קדושה קדושת דמים.

שהרי לא שייך להקדישה אלא לדמים, הואיל ואין לה שייכות למזבח כלל, ויש לה פדיון על ידי העמדה והערכה. [עפ"י גירסת קרבן העדה].

הלכה ה מתניתין:

אחת לשלושים יום משערין, [קובעין שער] את הלשכה.

שאז קובעין מחיר ליינות ושמנים וסלתות שיעמוד זה השער ל' יום, ולוקחים בכל יום ממוכרי יינות שמנים וסלתות מה שהן צריכין באותו הסכום שפסקו.

ולענין מה פוסקין את השער?

שאם נתייקר המקח בתוך אותן ל' יום, אין מוסיפין דמים, אבל אם הוזל לוקחים כפי הוזל.

כל ספק המקבל עליו לספק סלתות ללשכה, לצורך המנחות למשך השנה, ופסקו עמו שיספק להקדש ארבע סאין בסלע, הרי אף שהוקרו ועמדו על שלש סאין לסלע, מכל מקום, ימשיך לספק ד' סאין בסלע.

כי אף שההקדש לא משך את הסלתות, מכל מקום קנאו בקנין כסף, לפי שההקדש קונה בקנין כסף.

ונמצא ההקדש משתכר סאה לכל סלע.

קיבל עליו לספק סלתות כאשר עמדו

משלוש סאין בסלע, והוזלו, ועמדו מד' סאין בסלע — יספק מד' סאין בסלע.

שלעולם יד הקדש על העליונה.

אם התליעה הסולת שקיבל עליו המוכר לספק — התליעה לו, והוא צריך לתת סולת אחרת תחתיה.

וכן אם החמיין היין שקיבל עליו לספק — החמיין לו, ונותן להקדש יין אחר תחתיו.

ואחריתו של המוכר היא אפילו משך הגזבר את הסולת והיין ונתן לו כבר מעות.

לפי שאינו מקבל מעותיו להיות שלו ממש, עד שיהא הכל ראוי למזבח, ויהא המזבח מרצה.

גמרא:

תני בשם רבי שמעון: מיד היו מקבלין הספקין את מעותיהן. ולא חיישינן שיפסלו הסלתות. הואיל והכהנים זריזין הן לשמרן שלא יתקלקלו.

הדרן עלך פרק התרומה

פרק אלו הן הממונים

הלכה א מתניתין:

חמשה עשר מינויים של פקידות ושררה היו תמיד במקדש. וכל אחד מהממונים האלו היו תחת ידו אנשים הרבה, כדי להכין המלאכה שהוא ממונה עליה — [רמב"ם